



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. P.**, nar., stát. přísl. Ukrajina,
t. č. ,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-16987-4/ČJ-2020-930310-V237 ze dne 17. 8. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-61985-11/ČJ-2020-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kdy doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na 4 roky, přičemž počátek této doby byl žalobci stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, a kterým byla současně žalobci v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování v délce 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Dle žalobce bylo v průběhu správního řízení zřejmé, že má k ČR nemalý vztah, a to s ohledem na to, že zde delší dobu pobývá a vytvořil si zde svoje zázemí. Žalovaný zásah do žalobcova soukromého života považoval za přiměřený, přičemž se žalobce domnívá, že žalovaný při poměřování zásahu do práva na soukromý život dle článku 8 Úmluvy s dalšími zájmy chráněnými zákonem, vycházel patrně pouze z přesvědčení o nikoliv zásadním zásahu do žalobcova soukromého života spočívajícího v údajné absenci trvalejších vztahů na území ČR. Žalobce je názoru, že své jednání nebagatelizuje, avšak zdůrazňuje, že bylo prokázáno, že v ČR žil delší dobu a vytvořil si zde své zázemí. Uložený zákaz vstupu na území Evropské unie tak bude pro žalobce mít zcela zásadní a nenapravitelný dopad do jeho soukromého života. V této souvislosti žalobce poukazuje na judikaturu ESLP. Pojem soukromého života dle žalobce zahrnuje širší aspekty než pouze rodinný život. Konkrétně odkázal na rozhodnutí ve věci *Boultif v. Švýcarsko* z roku 2001. Při posuzování přiměřenosti zásahu je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

5. Dne 20. 2. 2020 bylo policejní hlídkou zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá, aniž by k tomu disponoval příslušným oprávněním. Žalobce nedoložil žádný doklad totožnosti. Lustrací bylo zjištěno, že v minulosti měl trvalý pobyt, který byl ukončen dne 22. 6. 2005. Při výslechu žalobce sdělil, že do ČR přicestoval v roce 1996. Měl povolení k pobytu, o to však přišel v roce 2005. V roce 2006 mu byl vydán výjezdní příkaz s tím, že má vycestovat. Je zde nepřetržitě od roku 1996. Je si vědom svého neoprávněného pobytu, proč neodjel, neví. Cestovní doklad ztratil v roce 2002, nový si nevyřídil. Jestli hlásil jeho ztrátu, si nevzpomíná. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Bydlí na ve správním řízení uvedené adrese. Je zde nelegálně již dlouho a chce vycestovat. Je rozvedený, na Ukrajině má dospělé děti a vlastní dům. K ČR nemá žádné vazby. Pracoval brigádně, aniž by měl pracovní povolení. Žádnou překážku vycestování nezmínil, finanční prostředky na vycestování má. Má dluh ve výši 125 000 Kč za hospitalizaci. V roce 2004 byl za vydírání podmíněně odsouzen.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.

8. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

9. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*“

10. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“

11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“

13. Správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně nejméně od 31. 10. 2006 do 20. 2. 2020, neboť poslední vízum, které jej opravňovalo k pobytu, byl výjezdní příkaz s platností od 1. 10. 2006 do 30. 10. 2006. Zároveň nejméně od února roku 2002 je žalobce bez cestovního dokladu. Takto zjištěný stav žalobce nijak nerozporoval, naopak i sám zdůraznil, že si je vědom toho, že v ČR pobývá již dlouho nelegálně, a chce proto dobrovolně vycestovat. Sám deklaroval vstup na území ČR v roce 1996, kdy následně zde měl pobývat legálně. Ve věci je však nesporné, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu poměrně značnou dobu v délce téměř 15 let a současně od roku 2002 byl bez cestovního dokladu.

14. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).*“

15. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil závažnost daného protiprávního jednání, kdy žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 31. 10. 2006 do 20. 2. 2020, zároveň nejméně od února roku 2002 bez cestovního dokladu. Správní orgán I. stupně dále zohlednil, že žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil a jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn policejní kontrolou. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán spolupráci žalobce po dobu řízení a dále fakt, že se žalobce přiznal a uvedl, že vycestuje dobrovolně. Žalovaný mimo jiné poukázal na to, že délka neoprávněného pobytu žalobce významně převažuje nad délkou pobytu legálního, neboť legální pobyt žalobce na území ČR byl zjištěn toliko v období od 19. 2. 2000 do 30. 10. 2006. Žalobce si přitom musel být této situace nutně vědom, a přesto nevystoval.

16. Správní orgány nepochybně zohlednily výše uvedené polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění v délce 4 let, a nikoli v jeho maximální možné zákonem stanovené sazbě.

17. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu mnohých se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“* Situace žalobce je však odchýlná, neboť ten se sám nijak ohledně svých pobytových záležitostí nehlásil, a v jeho prospěch tak svědčí, jak správně vyhodnotily správní orgány, pouze fakt, že po dobu řízení poskytoval součinnost a spolupracoval. Stanovenou dobu správního vyhoštění 4 roky s ohledem na dobu nelegálního pobytu soud neshledává jakkoli nepřiměřenou. Polehčující okolností rovněž není ani trestní minulost žalobce, jakkoli od ní mohla uplynout již delší doba. Žalovaný se k tomuto vyjádřil adekvátně, kdy podotkl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje o trestní minulosti žalobce žádnou zmínku, správní orgán I. stupně k této skutečnosti vůbec nepřihlédl.

18. Žalobce v žalobě jako stěžejní námitku uvádí, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s posouzením otázky, zda vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého života, kdy žalobce zdůrazňoval svůj dlouhodobý pobyt v ČR s tím, že zde již má vytvořeno zázemí. K tomu se žalovaný vyjádřil ve smyslu, že právo k pobytu nelze nabýt formou „vydržení“, není proto relevantní odkaz žalobce na dlouhodobost jeho pobytu a možné vazby, které si zde měl vytvořit. Navíc žádné vazby v ČR, tím méně zásadnějšího charakteru, které by žalobce měl mít, nebyly ani zjištěny.

19. Soud uvádí, že je pravdou, že žalobce na území ČR pobývá značnou dobu. Tato skutečnost však není v jeho případě polehčující okolností, jak se domnívá, ale spíše svědčí v jeho neprospěch ve smyslu pasivity jeho přístupu, pokud jde o snahu legalizovat si pobyt, a vědomé porušování právních předpisů. Žalobce sám sdělil, že na území ČR pobývá nepřetržitě již od roku 1996, kdy nejprve údajně disponoval pobytovým oprávněním, poté o něj ale v roce 2005 přišel, přičemž roku 2006, kdy obdržel výjezdní příkaz, avšak neví, z jakého důvodu nevystoupal. V roce 2002 navíc ztratil cestovní doklad. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo, že se svou situací nesnažil nijak aktivně řešit a bez dalšího svůj neoprávněný pobyt stále prodlužoval. Je tak pravděpodobné, že pokud by nebyl policejní hlídkou zjištěn, pokračoval by žalobce v porušování právních předpisů i nadále. Nepřesvědčivé je v tomto směru tvrzení žalobce, že neví, proč nevystoupal, poté, co mu byl vydán výjezdní příkaz. Žalobce si nepochybně byl této skutečnosti vědom a právní předpisy tak porušoval vědomě. Z žádných skutečností současně neplyne, že by žalobce měl v úmyslu svou situaci jakkoli řešit, naopak odkázal na své bytové poměry od roku 2019.

20. Soud nemůže dát za pravdu žalobci ani v tom, že by na území ČR měl vytvořeno jakékoli zázemí či domov. Naopak přes značnou dobu pobytu v ČR, kterou žalobce opakovaně sám akcentoval, nebylo zjištěno, že by si zde jakékoli trvalejší vazby vytvořil. Žalobce při výslechu vypověděl, že je rozvedený, jeho děti žijí na Ukrajině, kde žalobce také vlastní dům. V ČR naopak nemá žádné vazby ani majetek. Jeho spolubydlící mu nijak blízká rovněž není, bydlí tam pouze z ekonomických důvodů. Jak podotkl žalovaný, míra integrace žalobce v ČR není nikterak vysoká. Jediné, v čem se žalobce za dobu svého pobytu v ČR integroval, je znalost českého jazyka. Žalobce navíc sám výslovně uváděl, že na území ČR nevede žádný společenský či rodinný život.

21. Soud proto konstatuje, že správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výslechu kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

22. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit

povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.

23. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a současně § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona tím, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a dále od roku 2002 bez cestovního dokladu, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu.

25. Závěrem soud uvádí, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 10. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce